SAYONARA!

SILVIU GENESCU

Cuvîntul „febră” ricoşă din om în om şi astfel, speriaţi de spectrul morbid al bolii, oamenii dispărură în aceeaşi zi de pe străzi. Staţiunea rămase pustie, încremenită ca într-o imagine perfectă pentru un pliant turistic, cu cerul curăţat de norii unei zile numai potrivite pentru plajă, iar pe terasele restaurantelor scaunele de plastic rămaseră adunate în jurul măsuţelor aşezate sub umbra protectoare a copertinelor multicolore. Televizoare uitate aprinse bîzîiau în gol. Pe strada principală, între două rînduri de hoteluri şi magazine de lux, se plimba un om. Avea aerul nedumerit şi fericit al cuiva care se trezise brusc în rai. Străbătuse staţiunea în lung şi-n lat. La capătul a mai bine de două ore de hoinăreală, constatase că rămăsese absolut singur. Presupunea că marea majoritate a turiştilor fugiseră în munţii din apropiere, căutînd în sălbăticia vegetală din jur locuri neumblate unde să aştepte la adăpost de contaminare. Probabil că acţionaseră la primul impuls, mulţi nici nu erau pregătiţi pentru aşa ceva. Cele cîteva yahturi de la debarcader dispăruseră spre larg, desfăşurîndu-se ca un evantai cu nervuri de siaj înspumat şi culori zbuciumate de vînt, într-o cursă solitară şi crispată.

Bebec ocupă un scaun pe terasa celui mai apropiat restaurant. Firma, cu litere din tuburi fluorescente, strălucea anemic şi inutil în lumina amiezii. În graba mare nici nu mai întrerupseseră curentul. Strigă tare „chelner” şi se puse pe aşteptat. De fapt, se gîndea ce ar putea să facă cu un orăşel turistic încăput pe neaşteptate în mîna lui, el, care n-avusese niciodată mai mult de patru pereţi şi un acoperiş deasupra capului, uneori nici atît. Experienţa lui de viaţă de pînă atunci se compunea dintr-un şir prelung de catastrofe şi străluciri de moment, şi în clipa aceea contempla lumea cu priviri binevoitoare şi leneşe de stăpîn aflat într-o stare de relativă bunădispoziţie. Mai strigă încă o dată după un chelner fugit probabil în munţi şi se ridică îndreptîndu-se cu paşi hotărîţi spre oficiu.

În mintea lui se cuibărise concluzia că lucrurile n-aveau să rămînă aşa pentru totdeauna, deci la un moment dat va trebui să dea socoteală pentru tot. Din acel moment, entuziasmul său se manifestă cu o oarecare prudenţă, începu să privească staţiunea ca pe ceva lăsat lui în custodie, renunţînd s-o ia drept proprietatea lui personală, şi în consecinţă, după ce mîncă un prînz

consistent, se apucă să spele farfuriile murdare legănîndu-se în ritmul muzicii de la tonomat. „Şi, în fond, sînt aici în virtutea unui contract”, reflectă Bebec golind o sticlă de bere. Era din nou pe terasă, lenevind în aerul fierbinte al amiezii. Reuşise să se angajeze pe post de disc-jockey la staţia locală de radio, şi, în mod normal, programul lui ar fi trebuit să înceapă peste o jumătate de oră. Se uită la ceas.

— Chiar, de ce nu?, mormăi el, ridicîndu-se în picioare. Şlagărul din tonomat răsuna în strada pustie rostogolindu-şi refrenul pentru urechile nimănui: „Să-mi spui cînd vrei să plec iubito!”. Nici măcar Bebec nu mai era acolo să dea rînjind din cap la dulcegăriile plicticoase ale unor texte. „Numai porcării au aici”, decretă el dînd un şut tonomatului care se dereglă repetînd 250 de ore fără întrerupere. „Să-mi spui cînd vrei să plec iubito!”.

Astfel trecu timpul, între plimbări meditative pe malul mării, ore zgomotoase la studio de unde Bebec revărsă în eter comentarii entuziaste despre ultimele hituri, reclame comerciale (în faţa lui zăcea o hîrtie cu lista sponsorilor emisiunii) şi termina invariabil cu invitaţia de a vizita staţiunea. (Uneori se înregistra şi lua caseta cu el la hotel. Într-o zi, îşi făcu de cap. Scoase la iveală melodii vechi de 20 de ani. Deşi trecutul nu se mai putea repeta, dăduse de urma unui ecou care rezona frumos şi nostalgic în aerul încins, ricoşa din nori sau se pierdea în atmosferă. Bebec rămase tăcut în spatele mesei de mixaj, lăsîndu-şi gîndurile să plutească pe falduri le nostalgiilor acompaniat de sunetele unei lumi dispărute. Era tot mai convins de asta, trecuse destul timp fără ca cineva să dea un semn de viaţă. Odată recepţionase emisiunea unui post îndepărtat, era un post străin şi Bebec fu incapabil să înţeleagă ce se vorbea. Pe toată lungimea scalei nu întîlnea decît ţăcănitul sec, de vreascuri rupte al sarcinii electrostatice, un zgomot de sfîrşit de lume. Bebec reflectă îndelung la această posibilitate, şi dacă pînă nu demult inspirase cu nesaţ liniştea netulburată a staţiunii, în după-amiaza aceea regretă printre şiroaie de lacrimi aglomeraţia fremătătoare a lumii pe care o înjurase de atîtea ori în nopţile adînci de pesimism. De data aceasta, invitaţia de a vizita staţiunea sună mai mult a strigăt de ajutor.

Serile şi le petrecea în obscuritatea tihnită a cinematografului unde viziona la nesfîrşit „Sayonara” cu personajele lui aiurite, iar într-o noapte avu parte de un alt spectacol care debută cu lumini tremurătoare aruncate pe pereţii camerei de hotel de incendiul izbucnit peste drum. Se întîmplase ceva cu instalaţia electrică a restaurantului unde lua masa, vreun scurtcircuit, astfel că „La Belle” se mistuia într-o mare de flăcări. El privea neputincios de la fereastră. „Începe să cedeze jucăria”, se gîndi el, fumînd

nervos ţigară de la ţigară. Localul arse toată noaptea zguduit în final de trei explozii succesive care trimiseră umbrelele arzînde de pe terasă pînă în spaţiul peluzei din faţa hotelului. Scheletele lor înnegrite zăceau şi acum în atitudinea tragică a unor făpturi lichidate cu aruncătorul de flăcări.

Bebec stătea acum în sala cinematografului cu picioarele întinse peste spătarul scaunului din faţă. Filmul era pe sfîrşite. Descoperise că ştia aproape toate replicile din film, şi asta-l făcu să renunţe la rolul lui de spectator fanatic, intră în film cu replicile pe care i le dădea personajului principal. Îl admira pentru nesăbuinţa lui dezinhibatoare, era absolut delicioasă apariţia lui de turist aiurit într-o Japonie trăind după cronometru, cu oameni de o politeţe subtilă şi ritualizată. Gata, micuţa studentă îmbrăcată în chimono îl conducea pe Zack la avion. Fata rămînea să suspine în clădirea aeroportului Narita. Zack se mai întoarce încă o dată spre ea zîmbindu-i dincolo de ghişeele vămii.

— Sayonara... şopti Bebec în locul ei, dar de fapt scosese un fel de croncănit.

— Sayonara... îngînă ca un ecou fata. Stop cadru pe Zack cu mîna înălţată la jumătatea unui salut şi mici obiecte de artă japoneză veche scurgîndu-se de sub pulpanele lungi ale trenciului său. Premiul „Oscar” pentru interpretare masculină.

Pe ecran se derula genericul. Bebec se ridică în picioare făcînd cîteva mişcări de înviorare. În pofida poziţiei relaxate, îi amorţiseră puţin picioarele, începu să se caute de ţigări cînd observă o mişcare chiar lîngă ecran. Lumina de pe ecran aluneca în jerbe difuze pe conturul unei siluete umane care înainta spre el. În afară de muzica filmului nu se mai auzea nimic şi, oricum, mocheta groasă de pe podea ar fi amortizat zgomotul paşilor. Orbecăia prin întuneric, dar insul se îndrepta spre el. Căra o valiză în mîna stîngă. Nimeri un culoar de trecere şi Bebec se trezi cu el la doi paşi distanţă. Încă nu-i distingea figura. Muzica se termină, ecranul rămase alb, luminat de becul aparatului de proiecţie, care mergea în gol, torcînd ca o pisică uriaşă. O pisică „Ampex”. Bebec se auzi înghiţind în sec.

— Ura! Eu sînt Zack, tu cine naiba eşti? răsună o voce atît de cunoscută şi Bebec închise ochii strîngînd pleoapele străfulgerat de o disperare subită.

— Am înnebunit... rosti el.

— Crezusem şi eu acelaşi lucru despre mine, glăsui Zack. E-n ordine, spune-mi măcar unde mă aflu, auzi Bebec din nou. Rămase nemişcat şi tăcut, se întreba cît de mult se scrîntise, dar situaţia i se părea oricum îngrozitoare din moment ce apariţia continua să-i pună întrebări.

— Hei! se pomeni el zgîlţîit cu fermitate de umăr. Deschise ochii. Da, Zack era tot acolo, şi în plus halucinaţiile nu trăgeau de tine.

— Te afli într-un cinematograf, rosti el gîtuit de emoţie. Zack aruncă o privire în jur.

— De asta m-am prins şi eu, răbufni el. Dar în ce oraş mă aflu, în ce secol? Părea grăbit să plece de-acolo, dar nu atît de grăbit încît să vrea s-o facă orbeşte. Bebec se tot uita spre el şi mintea lui refuza să ajungă la o concluzie. Dar, hotărît, nu visa.

— Uite ce-i, făcu Zack arţăgos, în urmă cu două minute eram încă pe aeroportul Narita, Tokio, Japonia, iar acum mă trezesc într-un cinematograf gol şi cred că merit nişte explicaţii. Asta-i vrăjitorie.

De acord, este vrăjitorie, se învoi Bebec. Tu, de fapt, nici nu exişti, eşti personaj de film, o ficţiune, îl lămuri el. Îl văzu apoi că se întoarce şi dă să plece spre ieşire. Bebec se surprinse zîmbind, da, era exact ca în film. Lui Zack îi plăcea să fie implorat să rămînă într-un loc din care n-avea nici un interes să plece. Nu schiţă nici un gest cînd Zack făcu primii paşi. Totul era atît de neaşteptat şi de absurd.

Zack, cu mîna pe clanţă în pragul uşii deschise, părea că vrea să-i mai arunce o ultimă privire peste umăr. Lumea de pe hol năvălea peste el ca o explozie. Arăta ca monstrul scăpat din laboratorul savantului dement, în timp ce în jur totul lua foc.

— Ştii, îmi pare rău după artefactele alea japoneze, făcu el lăsînd să plutească în aer presupunerea că şi aici era mîna lui Bebec.

— Ţi-au căzut din trenci pe aeroport, rînji Bebec. Nu vrei să faci puţină lumină?, propuse el. Întrerupătorul este chiar lîngă uşă.

— Ar trebui făcută lumină... aprobă Zack. În toate lucrurile astea, adăugă după o clipă de tăcere.

Zack arăta la lumină exact ca la aeroport, cu diferenţa că figura lui pierduse acel zîmbet de pisică de Cheshire. Îi adresă lui Bebec o privire circumspectă, însoţită de o mină uşor dezamăgită. Adevărul era că Bebec n-arăta tocmai ca în zilele lui bune. Se apropie şi el de uşă.

— Cum ziceai că te cheamă? făcu Zack resemnat.

— Ar trebui să mă numesc Fiasco, dar mă cheamă Bebec, începu el. O descendenţă slovacă, probabil.

Continuă pe holul puternic luminat.

— Cînd am început să fac comerţ cu orhidee, o companie olandeză a cumpărat hangare dezafectate pe mai multe aeroporturi, le-a transformat în sere, şi prin cîteva şmecherii de inginerie genetică le-a aclimatizat livrîndu-le în toată Europa. Am încercat să vînd tractoare în Zambia, dar a des-

chis Mitsubishi o linie de asamblare, iar acum că m-am făcut disc-jockey, s-a curăţat tot publicul, încheie el. O pală de vînt trînti la perete uşa de la intrare şi dădu buzna înăuntru.

— Cred că eşti profund nefericit, glăsui Zack, mutîndu-şi privirea de la uşă. Bebec simţi atingerea mîinii sale pe umăr. Era un gest volatilizat în acelaşi moment. Ce-ar fi să găsim un local şic unde să stăm de vorbă. La un pahar...

Bebec clătină din cap. În ultimele momente nu mai ştiuse pe ce lume se afla, revenise din nou cu picioarele pe pămînt.

— Dar nu mai este nimeni aici, anunţă el livid. Au fugit cu toţii. Au murit. Ultima propoziţie fu mai mult un gîlgîit şi trebui să mai spună asta încă o dată. Transpiraţia curgea în şiroaie reci pe gît.

— Toate localurile sînt cum nu se poate mai şic, scrîşni... Închise din nou ochii. „Piei satano!", imploră el în gînd. Cînd îi deschise, Zack se încăpăţîna să existe, aşteptînd în stradă cu valiza aşezată lîngă el.

După al treilea pahar de gin, Bebec se opri.

— Ei, asta-i, mai zise cu resemnare. Îi povestise tot ce ştia înflorind pe ici pe colo, dar imaginea lumii în care se aflau rămase pradă celor mai negre perspective; paralizie, colaps, oraşe în ruină. Şi nici ei doi nu vor trăi o veşnicie. Aici atîrna şi doza lui de pesimism. Era convins că toată lumea murise. Acum aştepta ca Zack să spună ceva. Turnă în pahare, iar vîntul îndoi unul din colţurile feţei de masă.

— M-ai adus într-o lume de coşmar!, izbucni Zack înşfăcînd paharul cu un gest abrupt. Ginul se revărsă pe faţa de masă.

— Eu te-am adus? îngăimă Bebec.

— Bineînţeles! tună Zack. Prin nu ştiu ce mijloace oculte, sau chiar numai prin puterea dorinţei tale, ţi-era teamă să nu urli singur în pustiu, oricum, rezultatul este acelaşi: sînt aici, smuls din lumea mea...

— Imaginară, rosti Bebec pe un ton sec. Nu uita că pentru mine nu eşti decît un personaj dintr-un film. Tu nu exişti. Şi cu toate astea, eşti aici şi-mi bei ginul. Zack începuse să bea direct din sticlă.

— Din punctul meu de vedere, asta-i o lume imaginară, anunţă el. Un coşmar. Dar indiferent unde stă adevărul...

— La mijloc...

— ...cred că-ţi dai seama de responsabilităţile pe care le ai faţă de mine de acum în colo. Trebuie să-mi oferi cel puţin un sfert din cît am pierdut ajungînd aici. Suna ca un ultimatum. Prin mintea lui Bebec se amestecau crîmpeie din film. Imaginea din faţa lui se suprapunea exact peste cea din film. Zack era hotărît să obţină cît mai mult, dar rareori reuşea. De obicei

era obligat s-o rupă la fugă cu mîna goală. Acolo, avusese cel puţin unde să fugă. Aşa ajunsese în Japonia.

— Şi cam despre ce responsabilităţi ar fi vorba?

— O viaţă decentă... începu Zack pe un ton mai binevoitor.

— Ai o grămadă de hoteluri la dispoziţie, iar mîncare şi băutură există mai multă decît putem noi consuma într-o mie de ani.

— Viaţa nu-i făcută numai din mîncare şi băutură, observă Zack. Deci vreau distracţii, conversaţii inteligente, plus doza de neprevăzut fără de care ne-am plictisi de moarte. Rolul meu aici este de... oaspete, deci va trebui să mă serveşti întocmai. Aştept să fiu tratat conform acestei situaţii, zise el zîmbind printre reflexiile vesele şi tremurătoare ale sticlei de gin pe care o ducea la gură.

— Cu alte cuvinte, de azi înainte sînt sluga ta! zise Bebec revoltat.

— Eu te consideram amfitrionul meu, răspunse Zack, lăsîndu-se pe spătarul scaunului. Apropo, serveşte-mi, te rog, cîteva cuburi de gheaţă.

— N-au cum să intre în sticla aia, remarcă Bebec pe un ton acru. De jumătate de oră bei direct din sticlă.

— Hai, fii o gazdă perfectă şi toarnă în pahare fără să mai aştepţi să mi se facă sete. Numai trei cuburi de gheaţă, te rog! Ah! Uitasem. Şi o sticlă de apă tonică.

Bebec aflat în pragul uşii oficiului se întoarse spre el cu o figură ameninţătoare.

— Şi o felie de lămîie! se auzi de afară pe cînd turna gheaţa în frapieră. Bebec aruncă o privire furişă prin geam. Zack aştepta la masă cu un aer încîntat şi trîndav, abandonîndu-se plăcerii de a sta fără să facă nimic. Dacă Socrate era un adevărat urît cînd tăcea, şi frumos cînd se apuca să vorbească, Zack era o monstruozitate în ambele ipostaze, cugetă Bebec traversat de un val de oroare. Şi nici măcar nu era pe de-a-ntregul convins că el îl adusese aici. Cel puţin nu în mod conştient îşi zise chibzuind la multiplele faţete ale minţii umane cu resursele sale neaşteptate. Împinse gheridonul cu frapiera în care cuburi de gheaţă clincăneau ca un candelabru de cristal. Alături pusese o farfurioară cu felii de lămîie şi un platou cu delicatese bine condimentate. „Curry-ul ăsta mexican o să-i iasă pe nas.”

*** *** ***

Era vremea prînzului cînd se trezi. Instalaţia de aer condiţionat scotea un huruit uniform şi greu, iar temperatura urcase intolerabil de mult. Dealtfel, era lac de transpiraţie. Se răsuci în aşternut. Îl durea capul. Îşi fixă

privirea pe tapetul cu motive florale. Oare visase? Fragmente de imagini i se învîrteau haotic prin minte, închise ochii simţind cum îl cuprindea ameţeala. La ora aceea îi era dificil să admire farmecul diafan al crinilor stilizaţi de pe tapet. Se ridică totuşi, îndreptîndu-se spre baie.

Rămase multă vreme sub jetul de apă fierbinte învîrtind neîncrezător şi prudent fel de fel de presupuneri cu privire la seara de ieri. Nu-şi mai amintea cum ajunsese la hotel, în camera lui, dar avea conturată în minte cu prea multă precizie figura lui Zack ca totul să fi fost o aberaţie a imaginaţiei sale. Se mai linişti puţin. Înfăşurat într-un halat din frotir ieşi din baie. Fu neplăcut surprins de atmosfera încinsă din cameră.

— Parcă-i o etuvă... mormăi întinzîndu-se spre butonul de reglare pus la limita superioară de temperatură. Şi pentru ca efectul de „conservă" să fie complet, de afară nu răzbătea nici un sunet. Trase rulourile şi aruncă o privire pe stradă Bineînţeles, era pustie. „Unde s-o fi dus?", se întrebă luînd-o spre frigider. Trebuia să-şi potolească setea. Acolo găsi şi răspunsul. Pe uşă era lipit cu scotch un bilet:

„Scumpul meu Bebec,

Ieri seară stabilisem că-mi vei servi micul dejun la pat. A trebuit să cobor eu însumi în stradă să caut un snack-bar. Te rog ca pe viitor să nu-ţi mai neglijezi responsabilităţile. Acum am plecat la plajă, şi te aştept pentru prînz la restaurantul de aseară. Precizez că am luat cu mine un radio portativ în vederea ascultării emisiunilor de divertisment promise de tine. Sper să nu întîrzii cu masa.

Zack

P.S. Nu-ţi mai turna niciodată curry în gin. Te-ai îmbătat ca un porc."

— Asta-i sclavie! ţipă Bebec, mototolind biletul. Nu-şi amintea să fi convenit cu Zack asemenea lucruri. Avea certitudinea că fusese tras pe sfoară. Ca atunci cînd semnezi un contract, şi ulterior ţi se pun în faţă nişte clauze oneroase. Bebec spumega. Trase cu putere de uşa frigiderului, care se deschise cu un zăngănit de cutii de bere. Apoi închise uşa trîntind-o zdravăn. Alt zăngănit şi zgomot de sticlă spartă. Inspiră adînc şi se îndreptă glonţ spre şifonier unde se apucă să scoată afară sertarele de haine. Începu să scotocească înjurînd, iar hainele zburau prin aer învolburîndu-se cu furie deasupra capului.

— Asta trebuie să se termine acuma, mîrîi Bebec. Apoi se opri brusc. închise ochii lăsîndu-şi mintea incendiată de încercarea de a da substanţă unui singur gînd: dacă într-adevăr depindea de el, Zack trebuia să dispară. După cîtva timp continuă scotocitul, nu era pe deplin convins că acest hocus-pocus mental îl ajuta cu adevărat, şi-n plus obosise gîndindu-se într-o singură direcţie. Altă cazną.

Cînd ieşi în stradă, se îndreptă cu paşi repezi spre restaurant. Fără să-şi dea seama se deplasa la fel ca personajele din comediile burleşti, alert şi sacadat, proiectînd o umbră turtită pe asfaltul încins. Desigur, Zack era deja acolo stînd la umbră cu o sticlă de Pepsi-Cola în faţă.

— He, he... te-ai trezit, observă el cu un rînjet complice. Pe masă era un radio portativ nou-nouţ. Niente? mai întrebă ciocănind carcasa nichelată. Bebec transpira abundent şi probabil expresia de pe figura lui îi spuse cîte ceva lui Zack deoarece încetă brusc să mai rînjească. Îşi trase pălăria de plajă mai pe ceafă.

— Ce-i cu tine, s-a întîmplat ceva?

— Ridică-te în picioare, şi hai cu mine la hotel, şuieră Bebec.

— Nu luăm masa aici? îmi chiorăie maţele de foame, şi cred că nici ţie nu ţi-ar strica un grătar barosan, îl îmbie el.

— Gura! ripostă Bebec brutal. Ridică-te şi hai. Tot vorbeai tu de doza necesară de neprevăzut. Pleci, îl anunţă pe un ton cît se putea de categoric.

— Unde? Cu ce? se înfurie Zack. Cu gura ta ai spus că ăştia au şters-o cu toate maşinile.

— Ascultă, începu Bebec. Înainte să apari tu aici, eram într-o oarecare bună dispoziţie. De cînd ai venit, am numai două poziţii de lucru: prost dispus şi foarte prost dispus. Acum sînt foarte prost dispus. Şi scoase un pistol din jachetă. Zack făcu ochii mari.

— Ia pocnitoarea de sub nasul meu!

— Scoală-te, şi hai la hotel! se încăpăţînă Bebec.

— Unde naiba vrei să plec de aici? Bebec armă pistolul.

— Număr pînă la trei. Unu... Zack dădu din cap şi se ridică împingînd scaunul în spatele lui.

— Fie, hai să vedem ce vrei să faci... Bebec se postă în urma lui, la cinci paşi distanţă. Pe strada pustie, erau singurele puncte în mişcare. Se gîndi obosit că va rămîne din nou singur. Dar o săptămînă alături de Zack, ar fi însemnat nebunie curată. Era convins de asta. Numai privindu-l, şi simţea că nu înota în apele lui.

— Doar nu vrei să mă împuşti? se întoarse Zack.

— Mişcă! i-o tăie Bebec.

La hotel îl obligă să se îmbrace în hainele cu care venise. Îl supraveghea din cadrul uşii.

— Să nu cumva să te prind că iei şi altceva cu tine, îl preveni agitînd pistolul. Îi controlă valiza şi Zack se arătă profund ofensat.

— Mă tratezi de parcă aş fi un borfaş de rînd protestă el.

— Pe aeroport nu te-au controlat prea bine, i-o întoarse Bebec. Şi s-a văzut cu ce „amintiri" te pregăteai să pleci. Constată că tot mai vedea în Zack o entitate independentă, personajul lăsat să zburde de capul lui în afara contextului care i se potrivea cel mai bine, fără să mai cenzureze impresia. Zack era în picioare înaintea lui. Avea o mină ultragiată.

— Şi acum?

— Mergem la cinema, anunţă Bebec cu nonşalanţă.

— Eşti nebun... nebun de legat, făcu Zack îngrozit.

— Cu tine alături, nici nu i prea greu să-ţi pierzi minţile, observă Bebec sarcastic. E suficient să mă uit la tine. Dar noroc că orice greşeală se poate îndrepta. Ieşi acum, şi-i făcu loc să treacă.

Pe drum, Zack protestă viguros. Bebec se închisese într-o muţenie încăpăţînata şi sumbră. Din cînd în cînd, îl înghiontea pe Zack cu pistolul.

Aprinse toate luminile din sală, pe Zack îl încuie în toaletă, şi se apucă să deruleze bobinele filmului „Sayonara", dar asta-i luă vreo jumătate de oră. Zack bătea cu pumnii în uşa W.C.-ului. Coborî să-i deschidă.

Zack ţîşni înainte ca o locomotivă. Bebec se dăduse prudent la o parte, cu pistolul ţinut ferm în ambele mîini.

— Tu-ţi baţi joc de mine! ţipă Zack cu ochii aprinşi de furie. Cu valiza lîngă el, semăna cu un comis-voiajor, făcînd pe revoltatul după ce fusese surprins încercînd să vîndă fotografii pornografice în W.C.-ul gării. Bebec îl îmbrînci în sală. Rula „Sayonara!". Zack se opri cu ochii ţintă la ecran. Se recunoscuse.

— Asta ce mai e?

— Filmul, ţi-am spus că nu eşti decît un personaj de film, explică Bebec liniştit. Şi dacă acolo ai fost personajul principal, asta nu înseamnă că am să tolerez aceeaşi poziţie şi aici. Se calmase. Simţea că toate astea se vor termina imediat. Pentru propriul lui echilibru mintal, renunţase să mai urmărească toate semnificaţiile actului care se juca în faţa lui.

— Du-te, intră la loc în film, adăugă pe un ton neutru. Zack puse valiza pe un scaun din apropiere.

— Şi dacă n-am să pot?

— Atunci... Sayonara, răspunse Bebec liniştit. Număr pînă la trei. Am început pe terasă. Doi!

— Stai puţin! Să discutăm, spuse Zack repede. Se aşează lîngă valiză. Să nu tragi niciodată în pasărea care stă pe gard, adăugă el.

— Poftim?

— Proverb englezesc, face apel la fair-play. Te-am minţit, mărturisi Zack. Te-am minţit încă de la bun început. Eu sînt actorul care-l interpretează pe Zack, şi n-am cum să intru în film. Poate Alisa ar fi reuşit, din moment ce trecea prin oglinzi... îşi permise un mic zîmbet timid.

Bebec ţinea pistolul aţintit asupra lui. Îl vedea pe Zack într-o continuă transformare, figura lui era străbătută de expresii nelămurite, terminate în acel zîmbet scurt.

— Te-am minţit ca să pot supravieţui, adăugă Zack.

— Şi cum ai apărut aici? Totul a început aici, în sala asta. Cum? Bebec îşi menţinea aceeaşi atitudine agresivă cu punctul maxim localizat în pistolul aţintit spre ochiul drept al lui Zack.

— Ca să ajung aici am condus mai bine de 3.000 de kilometri, începu Zack. Recunosc, nu intenţionasem să vin aici, n-auzisem de locul ăsta în viaţa mea. Ocolisem marile oraşe, dar nu puteam continua aşa la nesfîrşit. Tot pe drum, să mănînc pe unde apucam cu aceeaşi spaimă în suflet. De cele cîteva mici comunităţi umane întîlnite în drum, nici nu m-am putut apropia, am fost alungat cu focuri de armă.

— Iată nişte oameni cu scaun la cap, glăsui Bebec. Asta ar fi trebuit să fac şi eu. Continuă.

— Apropiindu-mă de staţiune, am început să-ţi recepţionez emisiunile, şi am luat foarte în serios invitaţiile tale, adăugă el cu un aer nevinovat. Dar învăţasem cîte ceva pe drum, şi drept consecinţă am abandonat maşina la doi kilometri de aici. M-am furişat în oraş noaptea. Mi-am dat seama că erai numai tu aici, te-am urmărit, am observat la ce film te uitai, şi ca să evit tipica luptă pentru teritoriu, m-am prezentat în ipostaza pe care o cunoşti. Pentru „efecte speciale”, am stat ascuns la baza ecranului, n-aveai cum să mă vezi pe întuneric, de-aia ţi s-a părut că am coborît direct din film. Restul, a fost o copilărie pentru mine, doar luasem premiul „Oscar” pentru rolul ăsta.

— Ai cam sărit peste cal, remarcă Bebec pe un ton acru.

— Trebuia să-mi asigur cumva un ascendent asupra ta, explică Zack. Tu erai primul venit, ai avut destul timp să-ţi dezvolţi instinctul de proprietate asupra lucrurilor de aici. Începu să zîmbească. Tot mai vrei să plec? Uite, am putea coexista pe nişte principii total altfel formulate. Iată, Zack nu mai este! se avîntă el.

— Stai aşa, îl temperă Bebec. Şi paşaportul pe care mi l-ai arătat? Cu vize japoneze de intrare-ieşire?

— Ţi-l arăt şi acuma, zîmbi Zack îngăduitor. Contasem pe faptul că nu te vei uita şi la prima pagină. Îl scoase din trenci. Bebec îl luă cu neîncredere aşa cum i-l întinse Zack. Pe prima pagină era o ştampilă mare: RECUZITĂ. Mi l-a lăsat regizorul ca amintire, comentă Zack.

— Bine, dar hainele de pe tine? Uită-te la tine sau la ecran, şi este acelaşi lucru. Şi pe astea le-ai primit ca amintire? Zack rîse ca după o glumă bună. Părea foarte vesel.

— Dragul meu, dar aici sînt magazine ticsite cu îmbrăcăminte. N-a fost greu să aleg ceva potrivit.

Totul era cum nu se putea mai limpede, se gîndi Bebec.

— Este ciudat că-mi spui exact singurele lucruri raţionale din toată povestea asta, singura explicaţie pe care aş accepta-o cel mai uşor.

— Fii şi mai atent, îl povăţui Zack. Mă crezi sau nu, dar eu, ca personaj de film coborît în sală, n-aş avea cum să fiu conştient de persoana actorului pus să joace rolul.

— Şi la asta m-am gîndit. Filmul se derula în jurul lor creîndu-i lui Bebec o senzaţie bizară. Film în film, şopti el cu ochii ţintă pe figura lui Zack iluminată de un zîmbet triumfător.

— Poftim?

— Sună ca un film în film, repetă el. Este şi mai absurd. Nu te mai voiam aşa lîngă mine, şi atunci a apărut o altă posibilitate, mi-ai spus exact ceea ce probabil zace în subconştientul meu. Eşti o imagine a propriilor mele ezitări. Inspiră adînc de mai multe ori.

— Dacă n-ai cum să dovedeşti toate astea, atunci înseamnă că eşti aşa cum am spus eu: nebun de legat, declară Zack liniştit.

— Am cum! strigă Bebec. Există o posibilitate. Dispari Zack! Acum! zise cu toată convingerea şi groaza că dacă Zack ar rămîne zîmbind netulburat înaintea lui, totul s-ar nărui în el.

Şi Zack dispăru. Bebec se aruncă icnind pe scaun. Încă se mai simţea căldura lăsată de trupul lui Zack. Da, era la locul lui acuma. Pe ecran. Îl urmări cum dădea telefon studentei îmbiind-o cu o invitaţie la cină în restaurantul de lux al hotelului. El, care trăia pe cărţi de credit aproape expirate, fără un ban în buzunar.

— Nu sînt nebun... şopti Bebec. Sînt doar puţin mai altfel decît ceilalţi. Dar de ce aflu asta de-abia acum?! ţipă el trimiţîndu-şi protestele în pereţii capitonaţi ai sălii de cinematograf. Asta înseamnă că l-aş putea aduce aici

şi pe Mickey Mouse! Se opri brusc, cu figura luminată de o idee neaşteptată.

— Zack! Zack se privea în oglinda din camera lui înainte să plece. Mai bine zis, se admira. Evident, în film nu se întîmplă nimic deosebit, Zack nu se întoarse ca să-i arunce o privire interogativă de-acolo, din Tokio. Dar apăru din nou la doi paşi de el, scuturînd nervos valiza.

— Ce-i? făcu el. Ce mai vrei?

— Zack, începu Bebec relaxat. Ghici pe cine invit astă seară la cină?

— Nu mă interesează, ripostă el scorţos. Cu mine oricum ai terminat-o. Fertig!

— Imaginează-ţi o seară romantică într-o companie tandră şi îndatoritoare, la lumina tremurătoare a lumînărilor din salonul special de la „Luxor”. Myckko trebuie să fie o persoană încîntătoare, sfîrşi Bebec pe un ton catifelat.

— Să nu îndrăzneşti! ţipă Zack.

— Sayonara, Zack, spuse Bebec.

— Gunoiule!

Zack dispăruse şi ultimul cuvînt mai zăbovi o clipă în urechile lui Bebec. Ca un ecou firav.